

saſte Jummalal ſelge taewa al." — Noor
mees tõstis ſilmad iſſa lahke palle pole ül-
les, ja tundis nüüd waſt ellawalt, et temma
ſüddamelik patta kahhetſeminne temma uſ-
ko ſuremaks olli tõſnud, temma hinge koor-
mat fergitand, ja tedda rahho pole aitnud.
— Agga ſinna, armas wend ja õdde, kel
ehk ka patta parrast raſke ſüdda ſees, minne
ja katsu nendasammoti tõſſiſt kahhetſemiſt
ſiis rahho ja pühha rõõm ſaab wiſſiſte,
kätte ſada; Jummalal abbiga, ſinnule oſſaſs.

2.

Mis fergitab ſurremiſſe tundi?

Tobias olli ühheksakümme ühheksa aast-
tat wanna, ja olli jummalakartlikko mele
ſees elland, ſenni kui langes omma ſurma
wodi peäle. Põwade ots olli temmale lig-
gemale joudnud. Poeg ſeiſis temma wodi
kõrwas ja nuttis. Temmal olli halle meel

omma wanna iſſa rānga ſurma-woitlemiſſe
parrast. Agga Tobias ei kaebanud egga āg-
ganud, waid waim olli ſelge ja palle lahke,
kohhe kui wallo nattuſe taggaſi andis.
Poeg ütles ſiis: Oh armas iſſa, kui wāga
pean immeks pannema ſedda ſinno kindlat
waimo, miſ ſinnule liſumatta jāāb keige
kibbedama wallo ja ſurma ahhaſtuſſe ſees!
— Tobias teggi ſuud lahti ja rākis ſedda
wiſi poiale: „Wata, ollen ſinnule mitto
korda kōnnelenud ſeſt pitkalt tee-kāimiſſeſt,
miſ piddin nores põlweſ iſſa kāsſko mõda
kätte wõtma, temma nou ühhe wōdra Ma
ſees toimetada. Kui olin Jummalal abbi-
ga ſega korda ſanud, kallasin ſure iggatſe-
miſſega iſſa-ma pole taggaſi. Wiimsed
tee-reiſo põwad ollid kōl raſked: lāſſid muiſt
tulliſeſt liwa merreſt lābbi, muiſt ülle māg-
gede, miſ jārōfud ja waewaliſſed ollid.
Mōtlesin ſel ajal iſſa ja iſſa-ma peäle, ja
ſe mõtte tāitis ſüddant kindla melega, ja